

SPONSORING TOCH MET DE WIND IN DE ZEILEN

De continue wereldwijde groei van sportsponsoring werd in 2020 door corona een bruuske halt toegeeroepen. In Europa was er, volgens een studie van de European Sponsorship Association en Nielsen, een terugval van 9%, naar 18,42 miljard euro. En er zit nog meer tegenwind aan te komen, nu blijkt steeds meer sponsors door de nochtans immer geld behoevende *sponsor assets* zouden moeten worden geweerd. Na de sigaretten-, de alcohol-, de fastfood- en de goksector klinkt een steeds luider roep om ook klimaatvriendelijke bedrijven het ijersterke platform van de sport te ontzeggen. Zie hiervoor ons dossier 'Sport&klimaat' vanaf pagina 11.

De financiële sector, als de struikrovers van de 21ste eeuw ook niet bepaald zonder boter op het hoofd, blijft voorlopig buiten schot en behoudt zijn status als de nummer één sponsor van de internationale sport. Allianz, de grootste verzekeraar ter wereld, heeft ook een van de grootste sponsorportefeuilles, met onder andere het IOC (TOP-partner), voetbalstadions (Bayern, Juventus, Nice) en bij ons de atletiek. In Nederland gaat Allianz – alvast proactief – voor een sport met een klimaatvriendelijke perceptie: zeilen, (MH)

FOTO: ANP/PHOTO

JEROEN SCHEERDER

SOS: bewegestructuur als coronakuur

Even een open deur intrappen: op een jaar tijd heeft de coronapandemie onze manier van leven drastisch gewijzigd. We werken anders, we communiceren anders, we winkelen anders, we consumeren anders ... Die aangepaste of zelfs nieuwe gedragingen zullen onze toekomst (her)kleuren. Ook op hoe, in welke mate, met wie, waar, waarom en of we bewegen oefent COVID-19 een opvallende impact uit, zo hebben meerdere studies in zowel binnen- als buitenland intussen aangetoond.

Dat ons sport- en bewegedrag overhoopgehaald werd door een minuscule tegenstander kan nauwelijks verbazen: de clubgeorganiseerde sport – toch goed voor een aandeel van 64 en 39 procent van het regionaal sportparticipatiekapitaal bij respectievelijk schoolgaanden en volwassenen – werd immers voor meer dan een jaar on hold geplaatst. Geen amateurcompetitie, geen interclubs, geen doesportevenementen, geen voorbereidende trainingen noch work-outs in te grote groepen. Sociale sport ontbrak en werd gemist. Kwamen in de plaats: silosport, salonsport, screensport en slowsport. Surrogaatsport volgens sommigen.

In die relatief nieuwe bewegevormen vindt alvast niet iedereen zijn gading of weg. Teamsporters die zich tijdelijk wisten om te scholen tot solosporters tot daaraan toe. Maar bijvoorbeeld jongeren voor te lange tijd moeten laten 'genieten' van contactloze sport en/of doen bewegen in de natuur of louter eigen bubbel, blijkt niet echt attractief of houdbaar als het nieuwe sportnormaal. Clubs zagen leden afhaken en/of sloten (voor enige tijd) hun deuren wegens geen receptie via kantine of entrees, fitness- en wellnesscentra moesten verplicht sluiten want beschouwd als een broeihaard voor coronabesmettingen, en het vak lichamelijke opvoeding diende prioriteit te geven aan cognitieve vakken, lees: werd als een 'niet-essentieel' onderdeel in het curriculum afgescheept.

Langer dan een jaar werden aldus belangrijke vormen van 'gestructureerde beweging' – met name clubsport, fitness en lichamelijke opvoeding – aan de kant geschoven. Laat voor heel wat groepen in de samenleving net die bewegestructuur van vitaal belang zijn. Niet iedereen sport (graag) op eigen houtje, met louter een virtuele tegenstrever of zonder omkadering. Meer nog, nu al wordt voorspeld dat we in een postcorona-tijdperk met een nog obesogenerere en sedentaire samenleving af te rekenen zullen hebben, inclusief de nefaste gevolgen voor volksgezondheid, economie en arbeidsmarkt. Kwetsbare groepen als jongeren, laaggeschoolden en bewegingactieven zullen daar de eerste en belangrijkste slachtoffers van zijn.

Om die verdere polarisatie enigszins in te dammen is beleidsmatige pro-activiteit wenselijk. Het maatschappelijke belang van bewegen in een gestructureerde setting, zoals de sportclub, het fitnesscentrum of het vak lichamelijke opvoeding, kan moeilijk overschat worden. Overheden dienen verenigingen, bedrijven en onderwijs zo spoedig mogelijk maximale kansen te geven opdat deze aanbieders een optimale doorstart kunnen nemen richting sociale en economische relance, in het bijzonder wat het aanbod inzake sport en beweging betreft. Dat we juist de georganiseerde sport- en beweegsector lang hebben laten wachten om de deuren opnieuw te openen, kan ons dus nog duur te staan komen. Natuurlijk primeren

veiligheid en gezondheid. En natuurlijk zijn vanuit dat belang bepaalde activiteiten niet wenselijk of haalbaar. Maar is het niet ironisch te moeten vaststellen dat net in wat lang als een probleem beschouwd werd een deel van de oplossing schuilt? Meer dan de activiteiten op zich is het immers de manier waarop activiteiten beoefend worden die aandacht vergt. Want ja, bepaalde sporten zullen in een aangepaste modus heropgestart moeten worden, maar dat zou niet mogen impliceren dat ze gedurende een te lange periode geschrapt worden.

Een quasi lockdown van het georganiseerde doesportgebeuren van meer dan een jaar is niet voor herhaling vatbaar. Want als er een les is die corona ons nog eens extra onder ogen bracht, is het wel dat voorkomen belangrijker is dan genezen. Fysieke activiteit dus als preventief medicijn. Ongeorganiseerd als het kan of voor wie het wenst, gestructureerd als het moet en voor wie het behoeft. In onze samenleving met een (te) sterke focus op het curatieve hebben we dat medicijn te lang genegeerd. Dat wisten we al, maar voelden we nu ook. Niet het minst onze zorgverstrekkers. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.